

Tineke Beishuizen

# Wat doen we met Fred?



GROTE LETTER BIBLIOTHEEK  
DEVENTER

# Hoofdstuk 1

‘Weet jij nog hoe oud ik ben?’

Vera drukte me tegen de muur van de monumentale hal. Ik was nauwelijks binnen.

Ze rook overweldigend naar wijn, haar ogen stonden een beetje wazig, over haar gezicht lag een roze gloed.

‘Jezus Veer, hoe moet ik dat nou weten.’

Ik wendde mijn hoofd een beetje af. Ik heb het niet zo op drankadem in mijn gezicht. Maar ze hield aan.

‘Natuurlijk weet je het, ik heb het toch zelf tegen je gezegd.’

‘Dan weet jij het toch ook.’

‘Toe nou, Tess. Je weet dat ik een rotgeheugen heb, denk nou even na. Straks gaan ze klinken op mijn verjaardag, en je zal zien dat Carolien over mijn leeftijd begint. Ze zit er altijd naar te vissen. En reken maar dat zij het onthouden heeft...!’

‘Zeg het dan gewoon, dan ben je er voortaan vanaf.’

Ik zag de wanhoop op haar gezicht. Mijn schoolvriendin van lang geleden. Woonde in haar eentje in een kast van een huis in Wasenaar en stond bijna te huilen omdat ze niet

meer wist wat ze over haar leeftijd gelogen had. We waren overigens even oud, achtendertig om precies te zijn.

‘Zesendertig, was het niet zoiets?’

‘Wat heb ik nou aan “zoiets”. Ik moet het gewoon weten.’

Uit de serre klonk druk gepraat en gelach, rook dreef vanuit de openstaande kamerdeur met de tocht langs ons heen de voordeur uit.

‘Vera, kom je nog? We hebben iets voor je.’ Ik herkende de stem van Carolien.

‘Verdomme,’ siste Vera verhit. ‘Wat moet ik nou?’

‘Hebben ze al veel op?’

‘Wat heeft dát er nou mee te maken? Ik denk het wel, ze zijn hier al een uur. Waarom ben jij trouwens zo laat?’

‘Als ze net zoveel op hebben als jij onthoudt niemand wat je zegt. Maak er achtendertig van, voor alle zekerheid.’

‘Dan ben ik bijna veertig...’ Het afgrijzen in haar stem was oprecht.

‘Dat ben je toch ook. En mag ik nou alsjeblieft naar binnen?’

‘Dat ben ik niet.’ Veer kon pruilen als een schoolmeisje. Ze sjokte achter me aan de marmeren gang in.

De kapstok puildde uit van de jassen. Allemaal van Veer. De regenjassen van haar gasten lagen op de trap. Het rugzakje van Minka was omgevallen, ik stapte eroverheen, maar Vera zette haar voet erop. Er kraakte iets, alsof er een doos eieren in zat.

‘Shit!’

‘Haal dan tenminste je voet eraf!’

‘Wat moet ik nou zeggen?’ Weer die verschrikte kinderblik.

‘Niks. Hoe kan ze nou weten dat jij erop hebt gestaan?’

‘Over m’n leeftijd natuurlijk!’

Ik gaf geen antwoord en liep voor haar uit de kamer in.

Ze hadden, te oordelen naar de herrie die ze maakten, al heel wat van Vera’s chablis gedronken. Minka, Carolien en Noor. Alle drie vrouwen met genoeg tijd om overdag op verjaardagsbezoek te gaan. Wat Minka betrof met een zekere handicap. Ze kwam wel, maar moest op tijd weg om haar tweeling van school te halen. Ik heb haar wat keren zien fietsen, kinderzitje aan het stuur, kinderzitje op de bagagedrager. Haar gezicht knalrood van inspanning. En later als een hysterische kloek, met

twee identieke jongetjes op dezelfde fietsjes die ze voor de wielen van meedogenloze automobilisten probeerde weg te houden. Een auto zat er voor haar niet in. Als juriste bij een advocatenkantoor had ze meer dan Roel verdiend, die als touroperator de halve wereld af reisde, en het betekende een flinke dip in hun inkomsten toen ze stopte met werken. Ze zat er totaal niet mee. Ze had zo lang op die kinderen moeten wachten dat ze er niet over peinsde ze uit handen te geven.

We waren bevriend geraakt in de wachtkamer van onze gynaecoloog, tijdens een lange weg die voor mij dood liep.

De jaloezie die me verteerde terwijl ik haar groeiende buik zag, was allang verdwenen, maar ik had er nog steeds moeite mee dat zij had gekregen wat ik zo innig wenste, en dat maakte onze relatie wat ongemakkelijk.

Ik gaf haar de verplichte drie zoenen in de lucht en informeerde naar de jongetjes.

‘Prima,’ zei ze en keek van me weg.

Carolien zat naast haar. Parttime docent op een middelbare school, waar ze in de onderbouw vmbo Nederlands geeft. Volgens haar ben je beter af als je probeert hamsters door een brandende hoepel te laten springen.

Ze had haar knieën over elkaar geslagen, rok opgetrokken tot halverwege haar dijen. Ze had prachtige benen, en dat wist ze. Zolang het niet dertig graden onder nul was, zou je haar niet in een lange broek zien.

In een van haar zeldzame buien van openhartigheid had ze verteld dat Fred een benenman was. Borsten deden hem niks, maar van een goed stel benen kon hij spontaan een erectie krijgen. Die Fred toch! Groot gelijk dat Carolien haar beste item in de strijd wierp.

‘Wat ben je laat!’ zei ze, toen ik me naar haar overboog. ‘Ik moest nog iets mailen,’ mompelde ik.

Ik stapte over haar benen en belandde bij Noor, een bescheiden Dolce & Gabbana-jurkje en nauwelijks opgemaakt. Ze maakte een gebaar naar de plaats naast zich, en hoewel ik liever naast Vera was gaan zitten, liet ik me gehoorzaam op de stoel zakken.

Noor is de meest succesvolle van ons allemaal, daar kan niemand omheen. Ze is getrouwd met een rijke man, die ze regelmatig op exotische zakenreizen vergezelt, en evengoed is hij vaak genoeg weg om haar de gelegenheid te geven er minnaars op na te houden.

Zelfs als je niets om auto's geeft, moet je

toegeven dat haar Jag cabrio het mooiste is wat er op vier wielen rondrijdt, en haar garderobe is navenant.

Mijn aanwezigheid maakte het clubje compleet.

‘De schrijfster’ noemen ze mij soms pestig, en afhankelijk van mijn stemming vleit of frustreert me dat.

Wat ik in feite ben is freelance medewerker van een reclamebureautje dat folders maakt voor onder meer supermarkten.

Ik droom er al jaren van een boek te schrijven dat alle verkooprecords breekt. Dan Brown maar dan goed geschreven. Donna Tart maar boeiender. Ludlum maar spannender. Nicci French maar niet zo soft. Ik ben ervan overtuigd dat de meeste bestsellerschrijvers onterecht succes hebben. Ik kan het beter, en dat zal ik op een dag bewijzen ook. Totdat het zover is breng ik met verve en gevoel aanbiedingen aan de man. Twee voor de prijs van één. Drie halen, twee betalen. Komt zien en verdien.

Ik heb afgeleerd humor in mijn teksten te verwerken nadat het vorige reclamebureau waarvoor ik werkte per ongeluk mijn melige slogan ‘Extra softe keukenrol voor de kamerbrede reet’ had geplaatst. Het kostte hun een

opdrachtgever, en mij ook.

Het is bizar dat je je leven kunt vullen met steeds hetzelfde gesprek met steeds dezelfde mensen. Als zich af en toe de onwelkome gedachte opdrong dat ik mijn tijd behoorlijk aan het verklooiën was, stond er altijd wel een gevuld glas in de buurt of een schaal met hapjes die ik beter zou kunnen laten staan.

Op Veers verjaardag stonden er schalen vol dadels gevuld met roomkaas en noten op de lage perspex tafel, en olijven gevuld met teen-tjes knoflook en stukjes zongedroogde tomaat. Daarna zou er ongetwijfeld een lauwwarme quiche tevoorschijn getoverd worden, topkwaliteit, en gehaald bij de traiteur.

Er was een tijd waarin wij probeerden elkaar af te troeven met ingewikkelde, zelfgemaakte hapjes, maar niemand had er echt aardigheid in, en de een na de ander schakelde over op dure flauwekul van goeden huize.

Vera duwde me een glas witte wijn in de hand.

‘We hebben op je gewacht,’ zei Carolien iets te nadrukkelijk.

Achter haar rug trok Noor snel een gezicht, ik probeerde een glimlach te onderdrukken,



wat niet goed lukte want ik zag aan Carolien dat ze het in de gaten had. Ze zag altijd alles.

Ze reikte naast haar stoel, en haalde een in glanzend goudpapier gewikkeld pakje tevorschijn, met een grote strik erop.

Ze hief haar glas naar Veer. ‘Schat, laten we klinken op je verjaardag. Je hoeveelste eigenlijk...?’ Veer verschoot van kleur. ‘Ja, Veer,’ zei ik snel, ‘nog heel veel jaren.’

We klonken en dronken en aten, de kamer gonsde van onze steeds drukker pratende stemmen, onze wangen kregen nog meer blos. Niemand van ons had ook maar het flauwste vermoeden dat dit onze laatste verjaardagsbijeenkomst zou zijn.

Uren later arriveerde ik in mijn appartement, gelegen in een aanmerkelijk minder chique Haagse wijk.

Pé zat met zijn ellebogen op tafel en een glas bier ernaast de nrc te lezen.

Ik zoende hem in zijn nek. Zijn huid was een beetje valig, er was een rij rimpeltjes in geëtst. Ik vroeg me af of hij zich daar wel eens met zeep waste. Trouwens, deed ik dat zelf eigenlijk wel? ‘Heb je de hond al uitgelaten?’ vroeg ik zonder veel hoop.

‘Natuurlijk niet,’ zei hij zonder van de krant

op te kijken. Hij had gelijk, overdag loop ik altijd met de hond, maar soms bof ik, als hij er niet meer tegen kan dat Woezel met een treurige ‘Hoe lang moet ik die plas nog ophouden’-kop bij de voordeur zit.

Ik liep naar de riem, Woezel sjokte gematigd enthousiast met me mee. Hij wist dat aangelijnd worden en de deur uitgaan bij mij twee totaal verschillende dingen zijn.

Ik was al bij de voordeur toen ik bedacht dat ik zelf ook moest plassen.

‘Zit en blijf,’ zei ik.

Hij gehoorzaamde, wat mij elke keer weer verbaast. Toen ik bij hem terug was en de voordeur al open had, realiseerde ik me dat ik de huissleutel vergeten was. ‘Zit en blijf.’

Met de sleutel in mijn hand weerhield niets me meer om de deur uit te stappen.

We slenterden door het park. De regen maakte putjes in de vijver. Mijn regenjack was te warm voor een augustusdag.

De bonte verzameling wilde eenden op het gras keek nauwelijks op toen we dichterbij kwamen. Ik heb de enige hond in de wijde omgeving waar geen eend bang voor is. Ze bleven rustig op het gras zitten en maakten klokkende geluidjes diep in hun keel toen ze hem zagen